

Tomáš Mikolášek (Miki)

Moje hudební kariéra začala v roce 1975, kdy jsem poprvé vystoupil u táborového ohně se skupinou „**Staří kamarádi**“ jako sólista na badmintonovou pátku. To mi byly čtyři roky a od té doby jsem se již hudebních nástrojů nevzdal. Pravda, můj rozlet k hudebním výšinám poněkud brzdil můj druhý koníček - **lední hokej**, který se později stal i mým povoláním a provázel (dodnes provází) mě celým mým životem. Sportovní život byl ověnčen řadou úspěchů ať v mládežnickém věku, či mezi dospělými (Bronzová medaile na MS do 20-ti let, nejlepší střelec extraligy 92-93, nejtvrďší střela zápěstím) a našlo by se i pár reprezentačních startů. Moje hokejová štace skončila v roce 2003 v Brně a opravdu je na co vzpomínat. Nejenže jsem s hokejem procestoval prakticky celý svět, poznal a potkal různé zajímavé i chytré lidi (samozřejmě i několik neskutečných blbů a idiotů), ale v konečném hodnocení bych neměnil ani náhodou. Nakonec několik „nezajímavých“ jmen, po kterých už neštěkne ani pes a kteří mě provázeli jako spoluhráči, protihráči i kamarádi mou hokejovou štací: Pavel Patera, Otakar Vejvoda, Martin Procházka, Josef Zajíc, Martin Mihola, Alexandr Elsner, Michal Mádl, Petr Ton, Patrik Eliáš, Tomáš Vokoun, Marek Židlický, Petr Kuda, Jiří Šlégr, Martin Ručínský, Milan Hnilička a další ... Jo a ještě jeden, který už na základní škole neustále vyrušoval a dneska živoří na Floridě, patrně opravdu nejlepší na světě – nějaký Jaroslav Jágr.

A teď už zpátky k muzice. Při základní škole jsem studoval ještě LŠU – hra na klavír. Dotáhl jsem to až do sedmé třídy, kde naštěstí pro mne zasáhla paní učitelka, která sdělila otcovi, že jsem ve výuce cca tři roky pozadu. Tehdy mu navrhla, abych netrápil Bacha, Chopina, Fibicha a jiné mistry vážné hudby kvalitou svého pianistického projevu a věnoval se hudbě, která mne opravdu baví. Tímto počinem jsem opět začal objevovat svět trampské a country muziky prostřednictvím skupiny „**Staří kamarádi**“, kde můj otec působil jako kontrabasista. Já sám začal hrát na kytaru a první uskupení bylo spolu s mým bratrancem Robertem Říhou a Karlem Lamačem jako kytarové trio nejasného žánru, kdy jsme hráli úplně všechno, na co jsme našli akordy. Když začala svítat naděje, že bychom mohli opravdu utvořit něco, čemu se dá říkat písnička, začali jsme shánět basáka. Tehdy se oba zbylí členové kapely po vzoru Mnichova (o nás bez nás) dohodli, že když hraje na basu táta, tak nevidí důvod, proč bych na kontrabas neuměl hrát i já. To jsem jim již nikdy nevyvrátil a navíc se nakonec ještě ukázalo, že měli vlastně pravdu. A když ještě Robert zrenovoval kontrabas

přinesený v tašce, koupený za láhev rumu tuším, že od Jardy Čápa, první sestava „**Tragédů**“ byla na světě. Pak se ještě rozrostla o několik členů – Ivo Ježek, Hana Lamačová, Jaromír Přerost, Tomáš Mikolášek ml. S mírnými obměnami funguje dodnes - tj 28 let. Poté na impuls kapelníka „**Starí kamarádi**“, Ladislava Šímy staršího jsme k výročí vzniku STARÝCH KAMARÁDŮ na potlach konaný 18. 11. 1989 sestavili těleso složené pouze z dětí příslušníků výše zmíněné kapely. Toto seskupení pod vedením Ladislava Šímy ml. s dvojicí bubeníků mělo neuvěřitelný úspěch a ten večer po několika předavcích přestalo hrát pouze proto, že zkrátka už nemělo co. Dalším mezníkem v mém muzikantském životě bylo setkání s Romanem Moravcem, kterého na Kladně všichni znají jako BOBEŠE. Toto setkání se odehrálo zhruba v 6.30 SEČ v restauraci Na Kovárně, kde se sešli jak hokejisté, tak fanoušci zapíjející konec sezony. Netřeba asi dodávat, že jsme se poté museli sejít ještě jednou, abychom si upřesnili, co jsme si vlastně řekli a dali si sraz v pivnici u Vorlíčků, kde se začalo rodit další hudební uskupení ve kterém jsem figuroval. S nimi jsem začal navštěvovat ještě původní Dřevák, kde jsem poznal další lidičky, kteří posléze utvářeli můj život a je potřeba se o nich zmínit taktéž. Byli to Renda Cais, Jana Caisová díky kterým jsem se poznal se členy „**Hop Trop**“, „**Klíšťák**“, „**Džordž**“, což je vlastně základ „**Four Promile**“ jejichž jsem byl prvním basákem. Tehdy jsem již začal hrát na basovou kytaru a oba nástroje kombinuji dodnes. Současně jsem se potkal s několika dalšími hudebníky, jejichž existence se ukázala být velmi zásadní. Poté následovalo tzv. Brněnské období, které jsem po hudební stránce prožil s kapelou „**XXL**“, kde jsme se věnovali country a bluegrassu, s občasným návratem domů a hraní s „**Tragédy**“. Po návratu z Velkomoravské říše sem koncertoval s „**Tragédy**“ a občas hostoval u „**Starých kamarádů**“ za otce na kontrabas. Až jedné tmavé noci mi zavolal Ondra DUDAS Dvořák, se kterým jsme se znali z Dřevákovského období, jestli bych mu nešel hrát basu do jeho nové kapely „**Dudas Band**“. Sdělil jsem mu, že mi bude potěšením a kývl jsem. Tuto chybu jsem již neměl čas napravit a setrvávám v tomto „bandu“, i nadále, protože kapelní chemie podle mě funguje zatím dokonale. Proto také po poznání jednotlivých členů tvrdím bez ohledu na nástroje a názor ostatních, že obsazení kapely je „jeden blbec vedle druhého“. To je podle mne výstižné a všeříkající o tom, jak to mezi námi funguje.

A to je vše, přátelé...